

μαιος». Πιθανὸν λοιπὸν εἶναι ὅτι «Ναθαναήλ» ἦτο τὸ κατ' αὐτὸ ὄνομα τοῦ ἀποστόλου, τὸ δὲ «Βαρβολομαῖος» εἶναι πατρωνυμικόν, ἐπειδὴ σημαίνει «υἱὸς τοῦ Τολμαῖ.»

Πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς συστήσῃ καλῶς μέγας ἢ χρηστὸς ἀνὴρ· ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον ἐπιθυμητὸν εἶναι τὸ νὰ ἔχωμεν ἀγαθὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκ μέρους τοῦ Παντοδυνάμου καρδιογνώστου. Ἄλλ' ὀλίγοι μόνον ἄνδρες ἠξιώθησαν τοῦ προνομίου τούτου.

Ὁ Ἀβραὰμ ὠνομάσθη «φίλος Θεοῦ» (Ἰακ. β'. 23). Ὁ Δαυὶδ ἦτον ἀνὴρ «κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ιγ'. 22). Περὶ τοῦ Ἰωβ ὁ Θεὸς εἶπεν ὅτι ἦτον «ἀνὴρ ἄμειπτος καὶ εὐθύς» πρὸς τὸν Δανιὴλ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐφώνησεν· «ὦ ἄνερ, σφόδρα ἀγαπητὲ» κτλ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἠξιώθησαν νὰ λάβωσι καλὴν μαρτυρίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦσαν πρὸ καιροῦ δοῦλοι Αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ναθαναὴλ μόλις ἤκουσε περὶ τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Φιλίππου καὶ ἀμέσως ἦλθεν ἵνα ἴδῃ Αὐτόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐρχόμενον εἶπεν· «Ἰδοὺ ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος.» Ὅποια καλὴ μαρτυρία, οὐ μόνον ἐπαινοῦσα τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δεικνύουσα ποῖον εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ· διότι οἱ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον διατελοῦν ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ᾗ καὶ τὸ πάλαι ὁ λαὸς αὐτοῦ ὁ Ἰσραήλ.

Πολλοὶ κρίνουσιν ὅτι εἶναι «ἐξυπαάδα» νὰ ἦναι τις πονηρὸς, ἀλλ' ἄλλη ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη ὅτι «οὐχ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς ὁπαδοῦ Αὐτοῦ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΜΙΑ ΜΥΤΙΓΑ!

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων γνωρίζουσι καλῶς τὰς μυίας, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε εἰκόνα αὐτῶν νὰ δώσωμεν, οὔτε περιγραφὴν αὐτῶν νὰ κάμωμεν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν γνωρίζουν, εἶναι ἡ κατασκευὴ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τῆς μυίας. Ἀς ἀκούσωμεν λοιπὸν τί αὐτὴ ἡ μυία θὰ ἔλεγε περὶ ἐαυτῆς, ἂν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ.

«Ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε πτέρυγας πολὺ λεπτάς, τὸσον δὲ καλὰ ἐφαρμόζονται εἰς τὸ σῶμά μου, ὥστε δύναμαι νὰ πετῶ ἢ νὰ περιπατῶ, χωρὶς νὰ ἐμποδιζώμαι, κατὰ βούλησιν.

Ἡμπορῶ νὰ τὰς ἀνοίγῃ καὶ νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ πουλιά, ἢ νὰ τὰς μαζεῶμαι καὶ περιπατῶ ὡς κίς μοι ἀρέσει, ὡς τὰ τετράποδα.

Δύναμαι νὰ περιπατῶ μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ἐπὶ

τοῦ ἐδάφους, ἢ εἰς τὴν ὁροφὴν, μετὰ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν ῥάχιν πρὸς τὰ κάτω ἢ μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου ἢ δυσκολίας.

«Θέλετε νὰ μάθητε τὸ διατί; Ὁ Θεὸς κατεσκευάσας τοὺς πόδας μου τοιοιουτρόπως, ὥστε δύναμαι νὰ κρατῶμαι δι' αὐτῶν ὅπουδῆποτε καὶ ὅπουσδῆποτε καὶ ἂν περιπατῶ. Ἐάν ποτε λάβητε τὴν εὐκαιρίαν, ἐξετάσατε τοὺς πόδας μου μετὰ τὸ μικροσκοπίον καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον θαυμασίως πρὸς τοῦτο εἶναι κατεσκευασμένοι.

«Θαυμάζετε πῶς σὰς βλέπω, ὅταν ἐρχῇσθε ἀπὸ τὰ ὀπισθέν μου καὶ ζητῆτε νὰ με πιάσητε, χωρὶς νὰ σρέψω τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλ' ἂν ἐξετάσητε τὸν ὀφθαλμὸν μου θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἀντὶ νὰ ἔχω δύο ὀφθαλμούς, ὡς σεῖς, ἔχω πολλὰς ἑκατοντάδας μικρῶν ὀφθαλμῶν τοιοιουτρόπως θεθειμένων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὥστε χωρὶς νὰ κινῶ αὐτοὺς δύναμαι νὰ βλέπω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

«Οἱ πόδες μου χρησιμεύουν ὄχι μόνον πρὸς βάδισμα, καὶ σύλληψιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ψῆκτραι (βοῦρτσαι) διὰ τῶν ὁποίων καθαρίζω τὰς πτέρυγάς μου, τὸ σῶμά μου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, διότι ἂν καὶ ὡς μυῖα ἀναγκάζομαι νὰ τρέφωμαι ἀπὸ πράγματα ὄχι τόσο καθαρά, ὅμως ἀγαπῶ τὴν καθαριότητα καὶ ποτὲ δὲν πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην μου χωρὶς πρῶτον νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ἥτις ἐκόλλησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σῶμά μου.

«Πολλάκις μάλιστα παραξενεύομαι βλέπουσα πολλὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβάτι μετὰ ἀκάθαρτον πρόσωπον, μετὰ χεῖρας δὲ καὶ πόδας ἀνίπτους, καὶ νὰ κάθωνται εἰς τὴν τράπεζαν ἀνίπτα καὶ λερωμένα.»

Τὸ ῥινόμακτρον.

«Ἀρκεῖ μόνον νὰ ῥίψῃ τις τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλῶν παιδιῶν,» λέγει ὁ κ. Petit Senn εἰς μίαν τῶν εὐφυῶν περιγραφῶν του, «ὅπως πεισθῇ ὅτι τὸ ῥινόμακτρον εἶναι ἐκ τῶν ἀναγκαιοτάτων εἰς τὸν ἄνθρωπον πραγμάτων.» Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ στολισμοῦ εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλέον σπουδαίων, ἔνεκεν τῶν πολλῶν λειτουργιῶν τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ ἐκπληροῖ. Εἶναι τὸ ῥινόμακτρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθημερινῶς διέρχεται ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν.

Δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὸ βαλάντιον ἡμῶν, τὸ μαχαίριδιον ἡμῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμεν ἐκ τούτου μεγάλην στενοχωρίαν, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀπολέσωμεν τὸ ῥινόμακτρον δύναται νὰ φέρῃ σοβαρὰς συνεπειάς, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν.

Ὡς πρὸς τὸ ὑγιεινὸν μέρος ἡ ἀπώλεια τοῦ ρινομάκρου πολλάκις ἐπακολουθεῖται ὑπὸ σπουδαίων ἀποτελεσμάτων.

Οἱ πλειότεροι ὁμως δίδουν ἐλιγίστην προσοχὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τὸ τόσον ἀπαραίτητον. Πολλοὶ τὸ θέτουν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ θυλακίου μὲ τὰς κλειδάς των, τὸ βελάντιόν των, τὴν ταμβακοθήκην των, μηδὲν ἄνησυχοῦντες περὶ τῶν ξένων οὐσιῶν μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ρινομάκρον των ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν, ἐυρισκόμενον μετὰ τοιούτων συντρόφων, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ κηλιδώσουν τὴν καθαρότητα τὴν ὁποίαν τὸ ρινομάκρον ὀφείλει νὰ ἔχῃ.

Πολλοὶ κάμνοντες ἐπισκέψεις πρὶν παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπισκεφθῶν, πλειστάκις ἀποτινάσσουν τὸν κονιορτὸν τῶν ὑποδημάτων των διὰ τοῦ ρινομάκρου. Πολλὰ κυρίαι μάλιστα παρατηρήσουν μὲρσιὰ τινα κονιορτοῦ, ἀπομείναντα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων των, καὶ ἀμέσως τὰ ἀποτινάσσουσιν διὰ τοῦ ρινομάκρου τῶν. Τὰ παιδιά εἰς τὸ σχολεῖον καθὼς καὶ πολλοὶ ἄνδρες καθαρίζουσι τὰ καθίσματα των ἢ ὅ,τι ἄλλο χρειασθῶν δι' αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὰς ὥρας τοῦ παιγνιδίου τὸ ρινομάκρον εἶναι ἀναγκαῖον εἰς πλῆθος παιγνιδίων.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλ' οὐδὲ κὰν δυνάμεθα νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα ὅλας τὰς περιέργους χρήσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τοῦ ρινομάκρου, καὶ ὅσας ἐξ αὐτοῦ πολλάκις προέρχονται ἀρκούντως κακὰ ἀποτελέσματα· π. χ. πολλὰί νόσοι, τῶν ὁποίων ἀδυνατῶμεν νὰ μαντεύσωμεν τὴν αἰτίαν, διάφορα νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ρινός. Εὐτυχῆς δὲ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συμβαίνει τίποτε χειρότερον, διότι ἐκ τῆς κατῆς χρήσεως κυρίως τοῦ ρινομάκρου προκύπτει ἐνίοτε διφθερίτις, τὴν ὁποίαν δύναται τὸ ρινομάκρον εὐκολώτατα νὰ μεταδώσῃ.

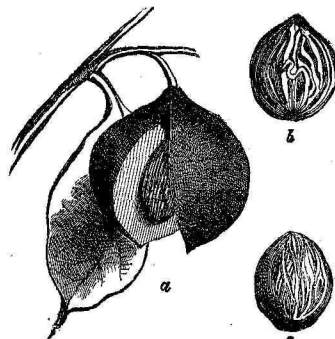
Ἄς μὴ μεταχειρίζομεθα πλέον τὸ ρινομάκρον δι' ἄλλο τι εἰμὴ διὰ τὸν ἰδιαιτερόν αὐτοῦ σκοπὸν· ἄς ἀφιερῶσωμεν εἰς αὐτὸ ἰδιαιτέραν θέσιν, ἣς το ἀλλάσσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον, καὶ ἣς ἐμυτεύσωμεν εἰς τὰ τέκνα μας μεγάλην ἀηδίαν πρὸς τὸ ξένον ρινομάκρον, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς δυσαρέστους, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐπικινδύνους, συνεπείας, αἵτινες δύνανται νὰ προκύψουν.

Πολλὰ ἀκόμη ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀλλ' ἱκανὰ ταῦτα ὅπως παρακινήσουν τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας νὰ σκέφθωσιν περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ μοσχοκαρύου.

Ἐνταῦθα παρουσιάζομεν εἰς τοὺς μικροὺς ἡμῶν ἀναγνώστας τὴν εἰκόνα τοῦ μοσχοκαρύου, τὸ ὅπῃ ὡς τόσον συχνὰ

μεταχειρίζομεθα εἰς διάφορα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα. Τὸ δένδρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνάγεται τὸ μοσχοκάρυον, φύεται εἰς τὰς Μολούκκας νήσους· τὸ φύλλον αὐτοῦ εἶναι πράσινον βαθὺ καὶ στυλπνόν, τὰ δὲ ἄνθη εἶναι λευκὰ καὶ ἔχουσι σχῆμα κυπέλλου, ὁσμὴν δὲ εὐωδестаτήν. Τὸ παρ' ἡμῖν γνωστὸν μοσχοκάρυον εἶναι ὁ ἐντὸς τοῦ καρποῦ σπῆρος. Ὅταν ὁ καρπὸς, ὅστις εἶναι ὡς ῥοδάκινον κατὰ τὸ μέγεθος, ὠριμάσῃ, σχίζεται αὐτομάτως εἰς τὸ μέσον καὶ φαίνεται ἐντὸς αὐτοῦ τὸ μοσχοκάρυον. Τὸ δένδρον τοῦτο εὐρίσκεται ἔτι εἰς τὰς Ἀσιατικὰς νήσους καὶ εἰς τὴν περὶ τοὺς τροπικοὺς Ἀμερικὴν καρποφορεῖ δὲ ἐπὶ 70 ἢ 80 ἔτη συνεχῶς, καρποφορεῖ δὲ τρίς κατ' ἔτος. Ὑπάρχει μάλιστα ἐν Ἰαμαϊκῇ, νήσῳ τῶν Δουτικῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς, μεγάλη μοσχοκαρυὰ, ἥτις φέρει 4000 καρύων τὸ ἔτος!

Τὸ μοσχοκάρυον.

Πρότερον οἱ Ὀλλανδοὶ εἶχον τὸ μονοπώλιον τοῦ καρποῦ τούτου, ἐπειδὴ κατείχον τὰς Βοῦνδας νήσους ἐν Ὀκεανίᾳ, ἐπὶ τῶν ὁποίων σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐφύοντο αἱ μοσχοκαρυαὶ· ἵνα δὲ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ τιμὴ τῶν καρύων, ἔκαυσάν ποτε ἄπειρον ποσὸν καρύων.

Ἄλλ' ἡ φύσις ἀντέπραπτεν εἰς τὰς προσπάθειάς των ταύτας, καθότι αἱ περιστεραι, αἵτινες πολλὰ ἀγαποῦν τὰ μοσχοκάρυα, ἤρχοντο καὶ ἤρπαζον ἄπειρα τοιαῦτα καὶ μετέφερον αὐτὰ εἰς τὰς πέριξ χώρας καὶ νήσους, ἐφύοντο νέα δένδρα ἅτινα πάλιν παρήγγον τὸν καρπὸν τῶν.

—Ἡμέραν τινὰ δύο μοναχοὶ ἦλθον πρὸς τὸν Γουλιέλμον τὸν Ἐρυθρὸν τῆς Ἀγγλίας, ἵνα διὰ χρημάτων ἀγοράσουν θέσιν ἡγουμένου· ἕκαστος δ' αὐτῶν προσεπάθει νὰ τὴν λάβῃ προσφέρων περισσότερα χρήματα παρὰ ὁ ἄλλος. Ὁ Βασιλεὺς, γραφεὶς πρὸς τρίτον τινὰ μοναχόν, ὅστις παρίστατο, «καὶ σὺ τί δίδεις;» τῷ εἶπεν. «Ὅδὲ μίαν πεντάραν, Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη ὁ μοναχός. «Καὶ διατί;» «Διότι εἶναι ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου, Μεγαλειότατε, νὰ ἀγοράσω ἱερὰν θέσιν διὰ χρημάτων,» ἀπήντησε σταθερῶς ὁ καλόγηρος. «Τότε σὺ ἐκ τῶν τριῶν εἶσαι ὁ μᾶλλον ἄξιος τῆς θέσεως,» ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς. Καὶ ἀμέσως τῷ τὴν ἐχορήγησεν.